



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: T.CH., nar. „X“, bytem „X“**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3.11.2014, č.j. KrÚ 69401/2014/ODSH/12,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 92 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto jako opožděné odvolání žalobcem podané proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 27.5.2014, č.j. OSA/P-192/14-D/55 (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“).

Mezi účastníky není sporné a vyplývá to ostatně i ze správního spisu a z žalovaného rozhodnutí, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (jednalo se o překročení nejvyšší povolené rychlosti, přičemž žalobce na výzvu policisty navíc odmítl předložit ke kontrole svůj řidičský průkaz). Dále je nesporné, že po zahájení řízení o výše uvedených přestupcích obdržel správní orgán I. stupně elektronickou cestou „*Žádost o doplnění údajů k zahájenému správnímu řízení*“ zaslou zvoleným **zmocněncem žalobce, K.S.** (dále v textu i jako „*zmocněnec S.*“) se zaručeným elektronickým podpisem a dále byla zaslána správnímu orgánu I. stupně plná moc s tím, že tento zmocněnec požádal o zasílání informací na jím zvolenou e-mailovou adresu „X“, přičemž tato adresa je uvedena i v plné moci. Poté obdržel správní orgán I. stupně elektronickou cestou se zaručeným elektronickým podpisem vyjádření zmocněnce, ve které zmocněnec uvedl **novou doručovací adresu** pro doručování písemností, a to „X“. V průběhu řízení před správním orgánem I. stupně byla tomuto zmocněnci zaslána výzva k doplnění důvodů odvolání, které bylo podáno proti usnesení č.j. OSA/P-192/14-D/45, přičemž v této výzvě byl zmocněnec správním orgánem I. stupně **upozorněn**, že jelikož požádal ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu o doručování na zmiňované elektronické adresy, je mu v reakci na tuto žádost písemnost zasílána s tím, že pokud nepotvrdí v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu převzetí této písemnosti nejpozději následující pracovní den po odesílání této zprávy, a to zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem, bude mu správní orgán tuto písemnost doručovat, jako by o doručení na uvedenou elektronickou adresu zmocněnec nepožádal. Zároveň byl zmocněnec v této výzvě **upozorněn, že pokud převzetí této zprávy takto nepotvrdí, další písemnosti na uvedené elektronické adresy již nebudou správním orgánem zasílány a bude postupováno, jako by o tento způsob doručování nepožádal (výzva byla zaslána na obě uvedené elektronické adresy zmocněnce S. – srov. str. 50 - 54 spisu správního orgánu I. stupně)**. Následně již bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručováno na adresu trvalého pobytu zmocněnce S., přičemž z doručky je zřejmé, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 29.5.2014, vložena do schránky byla dne 11.6.2014 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo tedy doručeno zmocněnci S. dne 9.6.2014 prostřednictvím náhradního doručení (fikce doručení). Lhůta k podání odvolání tak žalovaného rozhodnutí skončila dne 24.6.2014. Žalovaný dospěl v žalovaném rozhodnutí k závěru, že žalobce prostřednictvím svého zmocněnce podal odvolání proti tomuto rozhodnutí až dne 4.8.2014, tj. **opožděně**, přičemž v tomto odvolání zmocněnec uváděl, že z telefonického rozhovoru se dozvěděl, že ve věci mělo již být vydáno rozhodnutí, toto mu však dle jeho názoru nebylo doručeno.

A právě v žalobě žalobce zpochybnil výše uvedený způsob doručení správního orgánu I. stupně, když dle něho „*Magistrát města Pardubic při doručování rozhodnutí pochybil*“. Žalobce napadl v žalobě důvod, ze kterého správní orgán I. stupně nedoručoval rozhodnutí na elektronickou adresu zmocněnce S., ale doručoval toto rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Tímto důvodem, jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, byla skutečnost, že tento zmocněnec žalobce nepotvrdil přijetí předchozí elektronicky doručované písemnosti správním orgánem I. stupně (jednalo se o výše zmíněnou výzvu k doplnění důvodu odvolání proti usnesení č.j. OSA/P-192/14-D/45, kterým bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, podané zmocněncem S. Za účelem „*vyvrácení*“ tvrzení žalovaného, že v případě doručení písemností na elektronickou adresu zmocněnce S. tento přijetí písemnosti nepotvrzuje, žalobce přiložil k žalobě „*PrintScreeny*“ namátkově vybraných písemností doručených v jiných případech na předmětnou elektronickou adresu, včetně potvrzení o jejich přijetí, čímž dle názoru žalobce je tento argument žalovaného nepravdivý. Pokud by tato potvrzení nebyla dostatečná, navrhl žalobce „*slyšet svého zástupce*“, tj. zmíněného zmocněnce S. a uložit povinnost tomuto zmocněnci předložit soudu další soudem určený

počet doručených e-mailů, jejichž přijetí bylo potvrzeno správními orgány. Byla tak dle názoru žalobce splněna podmínka, že doručování zástupci na elektronickou adresu „*může*“ přispět k urychlení řízení, jak to vyžaduje správní řád v ust. § 19 odst. 3. Dále žalobce provedl svůj vlastní výklad ust. § 19 odst. 3 správního řádu, kdy za stěžejní námitku (a zcela mylnou, jak soud dále uvede), že **„zákon nestanoví, že nemůže-li doručování na elektronickou adresu přispět k urychlení řízení, správní orgán na tuto nedoručuje“**. Dále uvedl, že je nutné „vážit“, že „*v projednávané věci by v žádném případě doručování na e-mail nemohlo řízení zpomalit, resp. být k újmě jeho rychlosti*“. **Podle názoru žalobce zákon stanoví doručování na elektronickou adresu ze strany správního orgánu účastníkovi, jako obligatorní, požádá-li o ně účastník. To je rovněž stěžejní námitka**, a jak soud dále uvede, je zcela mylná. Zároveň, pokud by se soud neztotožnil s právním názorem žalobce, ten uvedl, že je na místě aplikovat zásadu in dubio pro libertate. Dále rozvíjel své vlastní představy o výkladu ust. § 19 odst. 3 správního řádu, o právu účastníka na oznámení rozhodnutí uvedenou formou, tj. elektronicky, správní orgán „*nesmí*“ účastníka tohoto práva zbavit atd. Žalobce odkázal i na závěr č. 86 Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 14.12.2009, ze kterého „*vytrhl*“ obecnou část o tom, že „*nesprávné doručování poštou nemůže vést k uplatnění fikce doručení*“. Dále žalobce tvrdil, že se o vydání rozhodnutí dozvěděl z písemnosti „*upozornění na nedoplatek*“ ze dne 23.7.2014, která byla doručena přímo účastníkovi a okamžikem, kdy účastník o této výzvě informoval svého zástupce, počala dle jeho představy plynout 3 měsíční lhůta pro podání odvolání dle ust. § 83 odst. 1 správního řádu. Žalobce podal odvolání první den této lhůty a odvolání bylo dle jeho názoru včasné. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě odkázal žalovaný na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“) žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

Jak vyplývá z předchozí části tohoto rozsudku, a ostatně to účastníci ani nespoujají, je stěžejní a spornou otázkou výklad ust. § 19 odst. 3 a § 19 odst. 8 správního řádu. Podle názoru žalobce v případě, kdy účastník řízení požádá správní orgán o doručování na elektronickou adresu, má správní orgán povinnost vždy doručovat pouze na tuto elektronickou adresu, když **„zákon nestanoví, že nemůže-li doručování na elektronickou adresu přispět k urychlení řízení, správní orgán na tuto nedoručuje“**. Zároveň podle žalobce **„zákon nedává správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, neboť explicitně stanoví, že správní orgán „doručuje“, nikoliv, může doručovat“**.

A právě na tomto zcela mylném názoru založili zmocněnci zastupovaní v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem, tj. i zmocněncem S., svou procesní strategii v řízeních o přestupcích (zejména se jedná o dopravní přestupky), jak je nejen žalovanému a podepsanému soudu, ale dokonce již i Nejvyššímu správnímu soudu, dostatečně známo (viz argumentace soudu dále). Nejprve je třeba provést **výklad citovaných ustanovení správního řádu**.

Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení

řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle ust. § 19 odst. 8 správního řádu písemnosti uvedené v odstavci 4 (tj. písemnosti určené do vlastních rukou adresáta) se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, **jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.**

Ust. § 19 odst. 3 správního řádu nezakládá účastníkovi „**nárok**“ na to, aby mu správní orgán vždy doručoval písemnosti na elektronickou adresu, pokud o to účastník řízení požádal. Cit. ustanovení správního řádu vyžaduje pro tento případ splnění podmínky, aby tento způsob doručování „**mohl přispět k urychlení řízení**“, a aby ho nevylučovala „**povaha věci**“. Na rozdíl od žalobce nevychází soud z doslovného znění právní úpravy, ale z jejího smyslu a účelu. Tím je zejména urychlení řízení, **tedy zajištění povinnosti správního orgánu vyřizovat věci bez zbytečných průtahů** (§ 6 odst. 1 správního řádu). Je samozřejmě pochopitelné, že dále uvedeným zmocněncům (zahrnujících i zmocněnce S.) v přestupkových řízeních se jedná o zcela **opačný postup**, tj. tito se snaží vzhledem k prekluzivní lhůtě (pro zánik odpovědnosti za přestupek - § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., zákon o přestupcích) o **účelové a obstrukční průtahy v řízení o přestupku**. A k tomu tito zmocněnci, jak soud dále uvede, zcela **účelově využívají platnou právní úpravu**, tedy i výše citovaná ustanovení správního řádu týkající se doručování písemností v řízení o přestupku. Je tedy na uvážení správního orgánu, zda předmětný požadavek účastníka řízení může či nemůže přispět k urychlení řízení, zda není např. motivován snahou účastníka řízení celý proces zpomalovat. **Ust. § 19 odst. 3 nelze vykládat tak, že v případě sdělení požadavku účastníka na doručování písemností na jím udanou el. adresu je správní orgán automaticky bez dalšího povinen takovému požadavku vyhovět.** Jak již soud výše uvedl, **účastník řízení nemá právní nárok na to, aby mu správní orgán doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo jím sdělenou el. adresu.** Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20.5.2015, č.j. 4 As 76/2015-37 uvádí:

„[30] Závěrem je třeba zdůraznit, že samotné doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není spojováno s přijetím předmětného e-mailu zmocněnkyní stěžovatele, nýbrž s následným doručením tohoto rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci (srov. § 19 odst. 3 správního řádu). Doručení písemnosti tímto způsobem je vázáno na součinnost příjemce písemnosti.“

Zcela účelový a nesprávný je následující závěr žalobce, který svědčí současně i o nesprávném (**zřejmě i o zcela účelovém**) výkladu ust. § 19 odst. 3 správního řádu, a to dokonce v rozporu se samotnými základy právní teorie. **Žalobce totiž tvrdí, že: „zákon nestanoví, že nemůže-li doručování na elektronickou adresu přispět k urychlení řízení, správní orgán na tuto nedoručuje“.** Podle zmíněné citace z žaloby vyplývá, že zákon musí stanovit určitou možnost lidského chování **explicitně**, přičemž zcela účelově **přehlíží**, že lidské chování, o kterém zákon mlčí, může být zakázané či dovolené **implicitně**, přičemž takové pravidlo chování stanovené implicitně může být výsledkem nikoliv pouze doslovného

„čtení“ psané právní úpravy, ale příslušného **právního výkladu**. Pokud by tedy soud aplikoval logiku žalobce na zcela jednoduchý případ právní úpravy způsobu jízdy na pozemních komunikacích v obousměrných ulicích, tak v takovém případě přece též platná právní úprava „*nestanoví*“ (tj. slovy žalobce), že na obousměrných ulicích a silnicích je třeba jezdit po pravé straně, tedy vesele by se mohlo jezdit na těchto ulicích i po straně levé (vždyť to platná právní úprava přímo nezakazuje). Zákaz jízdy po levé straně na těchto komunikacích je však obsažen v právní úpravě nikoliv výslovně (právní úprava tento zákaz přímo „*nestanoví*“), ale tento zákaz je stanoven implicitně a je nutné k němu dospět interpretací, čili právním výkladem. To snad musí být zřejmé i žalobci, a to tím spíše, když je zastoupen advokátem. Způsob doručování písemností správním orgánem, tedy v případě, kdy nemůže doručování na elektronickou adresu přispět k urychlení řízení, nemusí být zákonem „*stanoven*“ explicitně, ale i implicitně, a to za pomoci příslušných metod právní interpretace. Již všeobecně známá právnická učebnice, Teorie práva, od Viktora Knappa uvádí, že „*cestou k poznání právní normy je interpretace (výklad) právního předpisu*“. Jednou z metod právního výkladu je i logický výklad, který používá specifické metody, které se zpravidla nazývají argumenty, tradičně označované svými latinskými názvy. Jedním z nich je i „*argumentum a contrario*“, tedy „*důkaz z opaku*“ (srov. Knapp, V., Teorie práva, právnická učebnice, nakladatelství C.H.Beck, r. 1995, str. 70, 167-173). Při aplikaci výše uvedené právní teorie na rozdíl od žalobce lze dospět ke zcela opačnému závěru:

Jestliže je v ust. § 19 odst. 3 správního řádu je výslovně stanoveno, že správní orgán doručuje na el. adresu sdělenou mu účastníkem správního řízení zejména v případě, kdy to může přispět k urychlení řízení, tak argumentum a contrario (důkazem z opaku) tato právní úprava implicitně stanoví, že **pokud naopak nemůže doručování na tuto el. adresu udanou účastníkem řízení správním orgánem přispět k urychlení řízení, tak správní orgán na tuto adresu nedoručuje**. Není tedy pravdou, jak tvrdí žalobce, že uvedený postup správního orgánu „*zákon nestanoví*“, on to **stanoví**, ale nikoliv explicitně, ale **implicitně**. Naopak o účelovosti argumentace žalobce svědčí i to, že se snaží „*odvést pozornost*“ z projednávaného případu, tj. ze skutkových okolností projednávané věci. Pro posouzení zákonnosti jednání správního orgánu I. stupně není přece podstatné, kolik doručených e-mailů potvrdil **zmocněnec S.** v jiných přestupkových řízeních, ale **jaký způsob jednání zvolil v projednávané věci**. Je nesporné, a žalobce to ani nepopřel, že ještě před zasláním rozhodnutí o přestupku doručoval správní orgán I. stupně písemnost (výše zmíněné usnesení s výslovným poučením žalobce o tom, jak bude dále doručováno, pokud zmocněnec S. převzetí zprávy nepotvrdí), a to na tímto zmocněncem udané el. adresy, přičemž jejich převzetí nebylo potvrzeno. V tom případě byl správní orgán I. stupně plně oprávněn postupovat v souladu s výše zmíněnou právní úpravou, tedy doručoval rozhodnutí o přestupku nikoliv na tyto el. adresy, ale **prostřednictvím provozovatele poštovních služeb a toto rozhodnutí bylo doručeno tak, jak bylo uvedeno v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, tedy prostřednictvím aplikace institutu fikce doručení**. Navíc žalobce ani v žalobě neuvedl žádnou věrohodnou verzi vysvětlení, **proč písemnost doručovanou na jeho el. adresy nepřevzal, resp. nepotvrdil převzetí těchto písemností**. Jak soud dále uvede, toto vysvětlení lze nalézt v účelovém způsobu udávání těchto adres zmocněncem S. správním orgánům, když jim sdělí el. adresu („*X*“, jak se stalo i v dané věci), ze které **potvrzení těchto písemností el. podpisem ani realizovat nelze**, neboť pro ni nemá zřízen **kvalifikovaný certifikát**. Z chování tohoto zmocněnce mohl tedy správní orgán I. stupně a potažmo i žalovaný správně vyvodit závěr o tom, že doručování písemností na tímto zmocněncem udané el. adresy by nejenže nepřispělo k urychlení vyřízení přestupkové věci, ale spíše naopak, když **účelovost a obstrukčnost jednání zmocněnce S. nevyplývá i z okolností projednávané věci, ale i z jiných případů, řešených nejen podepsaným soudem, ale i Nejvyšším správním**

soudem, který se dokonce zabýval přímo účelovostí jednání zmocněnce S. (viz argumentace soudu dále). Na tom nic nemění, že tento zmocněnec v některých případech převzetí písemnosti potvrdil, jak lze ze samotných těchto žalobcem předložených podkladů lehce zjistit, protože zmocněnec S. používá ve správních řízeních (a stalo se to i v projednávané věci) **více el. adres**, které v průběhu řízení účelově **mění** tak, že přijetí el. zasílaných písemností správních orgánů z některých nelze potvrdit el. podpisem („X“, jak se stalo i v dané věci). Jak vyplývá z žalobcem předložených podkladů (tj. když poukazuje na způsob el. komunikace s jinými správními orgány), zprávy zasílané na el. adresu „XÚ“ nejsou opatřeny el. podpisem tohoto odesílatele. Není ani divu, neboť jak je soudu známo z jiných obdobných věcí (např. sp.zn. 61 A 28/2014), na tuto adresu nebyl vydán **žádný kvalifikovaný ani komerční certifikát** (zpráva Certifikační autority PostSignum ze dne 8.4.2015, ve věci sp.zn. 61 A 28/2014).

Krajskému soudu z již dlouhé řady jiných věcí (např. sp.zn. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, a zejména 52 A 80/2014, kdy se jednalo o stejný typový případ, se stejným zmocněncem a advokátem) je známo, že v obdobných případech zastupovaných v záhlaví tohoto rozsudku jmenovaným advokátem volí zmocněnci žalobců (zejména R.K., dále M.V., M.J., a v neposlední řadě i **K.S.**) stejnou či obdobnou procesní strategii. Vždy uplatňují požadavek na doručování písemností na jimi udané e-mailové adresy, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Písemnost (tedy i rozhodnutí) je jim doručována na adresu trvalého pobytu, vhozena do schránky a doručena fikcí, neboť zásilky zmocněnec nepřebírá. Žalobce pak v žalobě prostřednictvím tohoto stejného právního zástupce zpochybňuje toto doručování. Jedná se o stejnou procesní strategii, na první pohled dle předem připraveného scénáře. Ten však používá žalobce v různých verzích (např. v průběhu přestupkového řízení, když zmocněnec hraje roli „mrtvého brouka“ a nereaguje, nepřebírá písemnosti správního orgánu), tak zmocní třetí osobu, aby nahlédla do spisu, a v žalobě podané ve lhůtě jí počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci (např. z bohaté škály zdejších soudem řešených těchto věcí namátkou věc pod sp. zn. 52 A 9/2014 či již zmíněný vedený pod sp.zn. 52 A 80/2014). Obdobný případ řešil i NSS, který k tomu uvedl, že „**není náhodou, že v obdobných věcech se stejnou procesní strategií, účelového charakteru, sledující již zcela evidentně mimoprocesní cíle**“ (viz rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1As 27/2011-81, uveřejněný ve sbírce NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, dále i rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 1As 83/2013-60) „**přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát**“ (k tomuto zástupci a uvedené procesní strategii srov. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9 As 162/2014-31). V jiném rozsudku NSS (ze dne 17.10.2014, č.j. 4 As 171/2014-26) rovněž obdobně hodnotí zkušenosti s případy zastupovaným jmenovaným advokátem (Mgr. Topol) a dokonce jmenovitě i se zmocněncem S. takto: „**Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde **K.S.**) k nahlédnutí do**

správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“

Uvedené jednání zmocněnce S. nevybočuje ze zmíněného účelového charakteru jeho jednání a rovněž námitky žalobce týkající se jeho snahy o zpochybnění doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje soud za **účelové**. Pro nadbytečnost a nevěrohodnost výpovědi zmocněnce S., vzhledem ke zcela jasnému prokázání jeho účelového chování, a zejména z důvodu, že v dané věci postupoval správní orgán I. stupně v souladu s právní úpravou, neprovedl krajský soud proto žádné žalobcem navržené dokazování, neboť by nemohlo nic na výše uvedených skutkových a právních závěrech nic změnit. Spíše totiž naopak tyto podklady svědčí o účelovém používání různých el. adres, když právě el. zprávy odesílané z výše zmíněné el. adresy („X“, jak se stalo i v dané věci) nebyly potvrzovány el. podpisem (o čemž svědčí poznámky typu „*nastaly potíže s podpisem*“), tj. sám zmocněnec S. doručení těchto zpráv zmařil, což rozhodně nemohlo přispět k urychlení řízení, ba právě naopak. Stejně tak tomu bylo **v dané věci**, kdy zmocněnec **nepotvrdil** přijetí zmíněného usnesení o námitce podjatosti (které bylo dokonce mu zasláno na obě el. adresy, tj. původní „X“ a na později novou udanou adresu, na kterou mu nebyl vydán kvalifikovaný certifikát, tj. „X“) a správní orgán tedy byl oprávněn dospět k závěru o tom, že toto doručování by nepřispělo k urychlení řízení a mohl doručovat prostřednictvím držitele poštovní licence. Navíc jestliže žalobce chybně vykládá platnou právní úpravu, nemůže dokazování svého pochybení (nikoliv skutkové, ale právní povahy) již napravit (viz argumentace soudu k výkladu výše citovaných ustanovení správního řádu výše). V dané věci tak nebyl dán postup pro aplikaci zásady in dubio pro libertate, když v dané věci neexistují dva srovnatelné výklady právního předpisu, ale existuje jen jeden, výše soudem uvedený. Rovněž uvedení závěru Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu na uvedených závěrech nic změnit nemůže, když se jedná pouze o obecné konstatování, které na daný případ nedopadá, neboť v dané věci nebylo „*doručování poštou*“ nesprávné, proto mohlo dojít k „*uplatnění fikce doručení*“. Není tedy pravdou, že zástupce žalobce se o vydání rozhodnutí dozvěděl z písemnosti „*upozornění na nedoplatek*“, když rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce, a to prostřednictvím aplikace institutu fikce doručení, jak je uvedeno v žalovaném rozhodnutí.

U jednání soudu dne 15.7.2015 zástupce žalobce nově nad rámec žaloby uvedl, že e-mailová výzva správního orgánu I. stupně ze dne 25.6.2014 adresovaná zmocněnci žalobce, a to výzva k odstranění vad odvolání proti usnesení o nevyhloučení úředníka (R. T.) byla podepsána el. podpisem, který by již „*prošlý*“ a navrhoval provedení důkazů za účelem prokázání tohoto tvrzení. K tomu soud uvádí, že se jedná o novou námitku, která byla uplatněna po lhůtě k rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s.ř.s.) a soud není povinen se jí zabývat. Přes tuto skutečnost k ní soud uvádí, že by neměla neexistence el. podpisu na uvedené výzvě za následek to, že by se jednalo o vadné doručování, když „*i kdyby předmětný e-mail vyhotovený pracovníkem správního orgánu prvního stupně skutečně nebyl podepsán uznávaným elektronickým podpisem...*, nelze z této skutečnosti bez dalšího dovozovat nezákonnost vypravení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně elektronickou formou“ (srov. rozsudek NSS ze dne 20.5.2015, č.j. 4 As 76/2015-37). Rovněž je nesprávné další tvrzení zástupce žalobce vznesené u tohoto jednání soudu, že dle něho „*uvedená výzva*

nemusela být potvrzována el. podpisem, neboť se nejednalo o písemnost určenou do vlastních rukou adresáta ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu“. Zástupce žalobce přehlédli, že ust. § 19 odst. 8 správního řádu se vztahuje k doručování písemností do vlastních rukou jen ve větě první cit. ust. správního řádu, které se netýká doručování na elektronickou adresu (doručování na el. adresu se týká až věta druhá cit. ustanovení správního řádu), ale jen případu, kdy adresát požádá o doručování jiným způsobem. V dané věci nebylo třeba provádět navržené dokazování, neboť skutkový stav věci a z něho vyplývající právní stav věc byl jasný i bez tohoto dokazování, které by bylo nadbytečné.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 15. července 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová